

Adina Stephanie

Malakai

Volumul 1

Bookzone.ro
BUCUREȘTI, 2019

Playlist

Halestorm - Innocence

SYML - Fear of the Water

Ben Howard - Promise

Emma Bale - All I want

Birdy - The A Team

Jarryd James - Regardless ft. Julia Stone

3 Doors Down - She don't want the world

Think Up Anger ft. Malia J - Smells Like Teen Spirit

SVRCINA - Meet Me On The Battlefield

James Bay - Wild Love

Dean Lewis - Lose My Mind

Kaleo - I Can't Go On Without You

Fleurie - Hurricane

lil happy lil sad - let me die

Iris - The Goo Goo Dolls

Flora Cash - You're Somebody Else

Tom Leeb - Are We Too Late

Oh Wonder - All We Do
Three Days Grace - Car Crash
Ashes Remain - On My Own
The Fray - She Is
X Ambassadors - Unsteady
Katelyn Tarver - You Don't Know
Three Days Grace - The Mountain
LP - Muddy Waters (live session)
Elias - Cloud
Oh Wonder - White Blood
Stephen Swartz - Bullet Train (Feat. Joni Fatora)
Daughtry - It's Not Over
Ruelle - The Other Side
Jacob Lee - Demons (Philosophical Sessions)
Andrew Belle - In my veins
Three Days Grace - I Am Machine
Breaking Benjamin - So Cold
All That Remains - What If I Was Nothing
Flora Cash - Down on your knees

Prolog

Viața mea s-a schimbat la o sută optzeci de grade în ziua în care Malakai D'Andre a avut acel accident nenorocit de motocicletă. Atunci nici măcar nu mi-am dat seama și avea să mai treacă timp până să devin conștientă de impactul pe care urma să îl aibă acel eveniment în viața mea.

Eu și el? Locuitori din universuri diferite.

Această poveste nu este despre fata naivă care s-a îndrăgostit până peste cap de tipul rău, fermecată de zâmbetul lui dulce și amețită de parfumul lui năucitor. Dacă aș fi avut de ales, aș fi rămas în universul meu mediocru, lipsit de evenimente importante. În plus, nu am fost niciodată naivă sau tocilară.

Dar a trebuit să îi salvez viața.

A trebuit să îmi complic existența.

Ziua a început ca a oricărei alte adolescente de șaptesprezece ani. M-am trezit mai obosită decât m-am dus la culcare, am făcut un duș, am schimbat câteva cuvinte cu bunica în timp ce luam micul dejun, apoi am ieșit pe ușă, dar nu înainte să iau mărul pe care mi l-a întins, deși era conștientă de faptul că nu aveam de gând să îl mănânc. Refuzam cu înverșunare să îmi pregătească

un pachet pentru prânz – l-aș fi dat probabil unui coleg care nu era atât de fericit ca mine; care nu avea pe cineva căruia să-i pese suficient încât să îi pregătească ceva pentru prânz – apoi mi-aș fi lăsat privirea în jos atunci când bunica m-ar fi întrebat dacă mi-a plăcut. Și uram să o mint.

Mai aveam jumătate de oră până să ajung la liceu. Mi-am băgat căștile în urechi, am dat drumul la muzică și am plecat. Preferam să mă plimb decât să iau autobuzul. Dacă aș fi făcut-o, probabil viața mea ar fi rămas așa cum era. Aș fi reușit să trec prin ultimul an de școală fără alte complicații și să îmi fac visuri în legătură cu planurile de facultate pe care oricum nu aveam posibilitatea să le urmez.

Dar dacă nu aș fi fost acolo, ce s-ar fi întâmplat cu Malakai?

Nu am luat autobuzul în acea zi. Ceea ce e ironic, având în vedere faptul că în urmă cu o zi decisesem să nu mai merg pe jos. Trebuia să mă trezesc mai devreme – și, Doamne, chiar iubesc somnul! Mai mult decât plimbările.

Era șapte și jumătate și mai aveam de mers cam zece minute până la liceu.

Atunci l-am văzut.

Adevărul e că nu prea aveai cum să nu îl observi pe Malakai D'Andre, gonind fără nicio grijă pe motocicleta lui strălucitoare. Era imposibil să nu întorci capul după el. Și, după ce m-am întors, am văzut-o. Mașina care nu a oprit la stopul pe care până și eu îl vedeam din depărtare. Probabil o văzuse și el, însă mult prea târziu. Am înlemnit

de groază în mijlocul trotuarului, simțind cum tot sângele mi se scurgea din obraji. Voiam să țip, dar nu puteam. Nici nu îmi amintesc dacă am încercat, însă, chiar dacă aș fi reușit, ar fi fost inutil. Malakai nu avea cum să mă audă. Îmi amintesc că mi-am ținut respirația atât de mult, încât plămânii au început să-mi ardă, cerșind după aer.

Până să mă dezmeticesc, a fost prea târziu. Mi-am scos căștile din urechi în timp ce alergam spre el. Era atât de departe. Mașina care îl izbise a trecut pe lângă mine cu o viteză năucitoare. Am aruncat o privire fugitivă la numărul de înmatriculare, dar tot ce puteam să văd era sânge. Sângele lui Malakai, scurgându-se pe asfalt. Am sunat la 911 înainte să ajung la el. Nu îmi amintesc exact ce am spus, însă sunt destul de sigură că m-am bâlbâit și am început să plâng.

M-am așezat în genunchi. Sângele lui fierbinte a pătruns în materialul blugilor mei și am crezut că urma să vomit. Nu arăta bine. Nu arăta deloc bine. Sub tot sângele ăla, avea o fractură deschisă la picior. Din cauza gecii de piele nu reușeam să văd ce se întâmplase cu mâinile sale, însă una dintre ele se afla într-o poziție chircită, îngrijorătoare. Nici nu îndrăzneam să îl privesc mai mult de câteva secunde. Am închis ochii și i-am strâns cu putere.

Nu fi idioată, mi-am zis. Lacrimile tale nu îl ajută cu nimic.

În plus, Malakai nu merita ca altcineva să plângă pentru el. Niciodată. Deși mă mutasem în oraș doar de un singur an, știam cine era. Un tip cu probleme de comportament, violent, care în unele zile era înconjurat

de oameni, iar în altele punea preț pe singurătate și, în cazul unei altercații, existau nouăzeci la sută șanse să fi fost implicat. Ba nu. Nouăzeci și nouă.

Unde naiba e ambulanța aia?

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să îi deschid viziera. Tocmai când mă întrebam dacă ar fi fost înțelept să îl mut, a scos un sunet jos, înfundat, ca și cum se îneca cu sânge, dar nu părea să fie conștient. Nu puteam să îi scot casca. În mintea mea pluteau câteva noțiuni despre primul ajutor, printr-o ceață densă, dar eram aproape optzeci la sută sigură că nu ar fi fost înțelept să îi mișc capul. Habar nu aveam cât de rău se rănise și aș fi putut să fac mai mult rău decât bine.

Ochii lui erau închiși. Nu stătusem niciodată atât de aproape de Malakai D'Andre încât să știu ce culoare au ochii săi. Întâlnisem tipul lui de persoană și în fostul liceu la care am mers și chiar nu voiam să am de-a face cu el. I-am scos mânușile cu greu și l-am strâns ușor de degetele care păreau nevătămate. Erau reci. Atât de reci.

— Te rog să nu mori. Auzi? N-ai voie să mori. N-o să te las.

Cuvintele sunau de parcă deliram. Cineva încerca să vorbească, să mă ajute, să mă ridice de lângă el.

Mâinile îmi tremurau de ceva timp și continuam să plâng, îngrozită de imaginea din fața mea. Pulsul lui era din ce în ce mai slab, iar panica mea din ce în ce mai mare. Mi-am dat bluza jos, rămânând doar într-un maiou și am sfârtecat-o ca să îi pot acoperi fractura pe care o vedeam și să încerc să îi opresc sângerarea. Dacă nu aș fi auzit sirenele ambulanței în depărtare, probabil aș fi făcut tot posibilul ca să împiedic sângele să i se mai scurgă

din corp, deși eram destul de sigură că aveam nevoie de pansamente sterile.

Mă întreb dacă aș fi putut să fac mai mult pentru el. Niciun curs de primul ajutor nu te pregătește cu adevărat pentru... nimic. Minteaa mea s-a blocat și habar nu aveam ce să fac ca să îl ajut, deși în urmă cu o vară urmasem unul.

Ce s-a întâmplat după aia e în ceață. Cineva m-a ridicat de acolo, deși nu voiam să plec de lângă el. Sângele lui era îmbibat în hainele mele, în asfalt și m-am întrebat dacă mai rămăsese vreun strop în corpul lui. Abia când m-am ridicat, am observat oamenii care se adunaseră în jurul meu. Unii păreau să încerce să mă ajute, dar ajunseseam în pragul în care eram pur și simplu isterică. Eram în stare de șoc și, înainte să îmi dau seama, eram urcată în ambulanță.

În loc să fiu în drum spre școală, eram în drum spre spital, în aceeași ambulanță cu Malakai D'Andre. Mi-am cuprins fața în palme. Încercam din răspuțeri să nu mai plâng și să nu privesc eforturile lor de a-l stabiliiza.

Era pur și simplu prea mult pentru mine. Nu înțelegeam ce căutam acolo, în ambulanță. Fizic, eram bine.

După ce am ajuns la spital, și am intrat într-un cabinet în care un doctor, al cărui chip nu mi-l amintesc, m-a consultat, iar Malakai a fost dus direct în sala de operații.

Doamne, Dumnezeule, să nu moară. Nu poate să moară.

Doctorul mi-a spus că nu aveam nimic și să păstrez pătura pe care o promisem în ambulanță, apoi a insistat să îmi sun părinții. În oricare altă zi, aș fi pufnit ironic, însă în acel moment, nici nu mă mai gândeam la părinții mei. Nu voiam să vorbesc cu bunica din simplul fapt că nu voiam să își facă griji și să vină acolo, la spital, dar știam că exista riscul să fie sunată de la școală și anunțată că nu am ajuns la ore, ceea ce ar fi fost de o mulțime de ori mai rău. Așa că am sunat-o și i-am explicat pe scurt ce se întâmplase, implorând-o să nu vină.

Eu voiam doar să stau acolo și să mă asigur că Malakai avea să supraviețuiască.

— Nu vreau să merg acasă, au fost primele cuvinte pe care i le-am spus doctorului. Vreau doar să știu dacă...

— Merg să văd în ce stare se află prietenul tău.

Am încuviințat și am rămas în acea încăpere care mirosea a dezinfectant, a medicamente și a sânge, însă ultimul cred că era doar în mintea mea.

Sângele lui Malakai. Atât de mult sânge.

Nu aveam răbdarea necesară ca să aștept să se întoarcă. Am coborât de pe pat, simțindu-mă amețită, și am ieșit din cameră. Nu aveam nici cea mai mică idee în ce direcție să o iau. Tâmpilele îmi pulsau și abia reușeam să îmi păstrez echilibrul. Am mai făcut un pas înainte ca o asistentă să mă prindă de braț și să mă întrebe dacă eram prietena celui care fusese implicat în accidentul de motocicletă. M-am încruntat, confuză, apoi am privit în jurul meu. Nu. Eram departe de a fi prietena lui Malakai, însă nu vedeam în jur niciunul dintre adevărații săi prieteni, așa că am încuviințat.

– O să am nevoie de câteva date.

Știam câte ceva despre Malakai, dar nu prea multe. Cum ar fi numele și... cam atât. Bănuiam că ceea ce făcea el în timpul liber nu era deloc relevant și nici faptul că avea un caracter impulsiv. Mi-am stors creierul de fiecare informație pe care o știam despre el. I-am spus asistentei că ar fi fost mai bine să aștepte să sosească una dintre rudele sale. Eu eram inutilă.

Și agitată.

Jumătate de oră mai târziu, înțepenisem pe un scaun din sala de așteptare, iar când aceeași asistentă a venit și m-a întrebat ce grupă de sânge aveam și dacă eram dispusă să donez, nici măcar nu puteam să îmi amintesc cum mă numeam.

Nu vedeam nimic altceva decât sânge și oase.

Am trecut prin o mulțime de formulare, întrebări și câteva teste. Nu mă gândisem niciodată cât de complicat este să donezi sânge. Sau cât de epuizant poate să fie după ce ai fost martorul unui accident îngrozitor.

I-am donat lui Malakai sângele meu.

Voiam doar să supraviețuiască.

Vlăguită, m-am întors în scaunul pe care îl revendicasem în sala de așteptare. I-am trimis un mesaj tatălui meu, în care îi explicam că eram bine, în cazul în care bunica nu ar fi răspuns la timp la telefon și l-ar fi sunat cineva de la școală, dar nu i-am răspuns la apeluri. Nu eram în stare să discut cu el despre importanța educației și urmările lipsitului de la ore.

Mă ridicam din când în când și mă interesam de starea lui Malakai, dar situația nu părea prea roz și am încetat să mai fac asta, la un moment dat.

Probabil, nici ei nu știau dacă avea să reziste sau nu.

Trebuia să o facă.

Câteva ore mai târziu, am văzut-o pe mătușa lui pășind leneș pe hol. Contrar așteptărilor mele, părea calmă. Mult, mult prea calmă. Și, când s-au terminat orele, au apărut și prietenii lui Malakai, cu aceeași atitudine revoltătoare ca a lui.

Iar eu eram din nou invizibilă.

Nu mă deranja. Mă deranja doar că nu știam ce se întâmplase cu el.

Îmi venea să mă ridic și să merg la mătușa lui. Să o întreb ce naiba era în neregulă cu ea de nu părea deloc îngrijorată? Am vărsat eu mai multe lacrimi pentru Malakai decât ea, iar eu nici măcar nu îl cunoșteam.

Nici nu îl uram.

El era doar o prezență impunătoare, într-un univers care nu avea nimic de-a face cu al meu.

Dar ei spuneau că Malakai D'Andre nu a fost mereu așa. În timp ce începeam procesul de pietrificare pe acel scaun inconfortabil, m-am gândit mult la asta. Circulau niște informații prin școală cum că Malakai nu a fost mereu așa. Până în cel de-al doilea an de liceu, era un tip normal. Apoi a dispărut un an și, când s-a întors, nu mai era el. S-a întâmplat ceva care l-a schimbat pentru totdeauna și a scos la iveală acea latură a lui complet

dezagreabilă. Bârfele erau multe și greu de urmărit. Unii ziceau că plecase împreună cu părinții și fratele lui în vacanță, iar când s-a întors, era singur.

Iar în acel an...

În loc să fie popular, Malakai era sarcastic.

În loc să fie căpitanul echipei de fotbal, Malakai era un fel de lider al unei găști dubioase.

Șansele ca Malakai să aibă un viitor strălucit erau mari, în comparație cu ale mele, iar el părea să se îndrepte spre pierzanie.

Malakai era... nociv.

Dar nu fusese mereu așa. Așa ziceau ei.

Mătușa lui mi-a observat prezența, probabil atenționată de una dintre asistente, și a venit la mine. O cunoșteam de la școală. Era chemată cel puțin de două ori pe săptămână, din cauza lui Malakai.

– Poliția e aici, m-a informat ea. O să aibă câteva întrebări pentru tine, dar puțin mai încolo.

Nu m-am mirat.

– E bine și acum, am răspuns.

A insistat să mă trimită acasă cu șoferul ei, de parcă de asta aveam eu nevoie. Am acceptat, dar abia după ce am vorbit cu poliția și le-am spus ce văzusem și partea pe care mi-o aminteam din numărul de înmatriculare. Sau o parte din ceea ce văzusem. Mașina care venea din partea dreaptă și virase spre stânga, pe strada pe care era Malakai. Le-am spus cum camioneta Ford nu oprise la

stop, însă nu am menționat nimic despre viteza cu care mergea Malakai sau despre faptul că mergea pe linia dintre cele două benzi.

Nu știu de ce nu am făcut-o.

Nu voiam să devin o pacoste și probabil că nici mătușa lui nu voia să-i stau pe cap, așa că m-a trimis acasă. Operația lui Malakai avea să mai dureze ceva, dar șansele lui de supraviețuire nu erau prea mari. Îmi era frig, mă simțeam slăbită și aveam hainele îmbibate în sânge.

Malakai urma să își găsească prietenii acolo când urma să se trezească.

Mintea mea nu accepta altă variantă.

Moartea mă înspăimântă. Nu pot nici măcar să mă gândesc la asta fără să intru în panică.

Gândul morții lui Malakai e ireal, chiar și acum.

Malakai D'Andre avea să supraviețuiască, eu urma să redevin invizibilă, iar ordinea Universului nu s-ar fi schimbat cu nimic.

*You're a car crash
And I can't look away
Three Days Grace*

Oricât de mult îmi doream, nu puteam să intru. Și ce aș fi putut să îi spun? În cazul în care aș fi reușit să îmi fac suficient curaj încât să pășesc în salon, să mă apropii suficient de mult, iar Malakai s-ar fi trezit și aș fi aflat, în sfârșit, ce culoare au ochii lui, ce aș fi putut să îi spun? Cum aș fi reușit să îi explic prezența mea - o străină - în salonul său?

Nu aș fi putut să îi explic de ce eram doar eu acolo și nimeni altcineva. Nicio rudă, niciun prieten. Într-adevăr, nu stăteam în salon zi și noapte, dar în timpul în care am fost acolo, nu am văzut pe nimeni altcineva. Și cum aș fi putut să îi explic asta?

Simple.

Nu puteam.

Așa că am preferat să rămân de cealaltă parte a geamului.

Am preferat să-l privesc prin geamul de sticlă, așa cum analizezi un animal sălbatic și periculos, cu un amalgam de sentimente. Bucuroasă că ne despărțea acel geam, că aș fi putut în orice secundă să mă rotesc

pe călcâie și să plec în cazul în care el s-ar fi trezit. Dar furioasă pentru că trebuia să înfrunte totul de unul singur. Îmi venea să țip de furie pe holurile spitalului, să întreb unde îi era familia. Unde erau prietenii săi?

O secundă. Sau poate mai puțin. Suntem atât de fragili, încât de atât e nevoie ca să nu mai fim niciodată la fel.

Și, deși nu voiam să recunosc, nu era vorba doar de Malakai.

Accidentul nu avea să îl schimbe doar pe el.

Fiecare secundă pe care o petreceam acolo, de cealaltă parte a geamului, mă schimba.